

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **D. V.**, zastoupený Mgr. Matejem Lofajem, advokátem se sídlem Kaprova 14/13, Praha 1, proti žalovanému: **rektor Vysoké školy ekonomické v Praze**, se sídlem náměstí Winstona Churchilla 1938/4, Praha 3, o námitce podjatosti vznesené žalobcem proti soudci Nejvyššího správního soudu Mgr. Davidu Hipšrovi ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 7 As 99/2026,

t a k t o :

Soudce Nejvyššího správního soudu Mgr. David Hipšr **není vyloučen** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 99/2026.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 29. 5. 2026 vznesl námitku podjatosti soudce Nejvyššího správního soudu Mgr. Davida Hipšra, jenž je členem senátu rozhodujícího ve věci vedené pod sp. zn. 7 As 99/2026. Uvedená věc se týká kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) ze dne 28. 4. 2026, č. j. 3 A 7/2026-155.

[2] Stěžovatel dovozuje podjatost soudce Mgr. Davida Hipšra z jeho poměru k věci. Tvrdí, že se dne 28. 5. 2026 dozvěděl od městského soudu, že Mgr. David Hipšr vykonával funkci soudce Městského soudu v Praze v době od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2009, a to na správním úseku. Podle stěžovatele tedy po dobu necelých sedmi let působil na témže správním úseku městského soudu jako JUDr. Ludmila Sandnerová, tedy předsedkyně senátu 3 A, který rozhodnul ve věci napadeným rozsudkem. Podle jeho názoru nejde o běžný kolegiální vztah zaměstnanců jednoho soudu z různých úseků, nýbrž o společný výkon soudcovské činnosti na správním úseku téhož soudu. Z těchto skutečností stěžovatel dovozuje důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudce Mgr. Davida Hipšra.

[3] Soudce Mgr. David Hipšr se k výše popsané námitce vyjádřil dne 2. 6. 2026. Uvedl, že nemá žádný poměr k účastníkům řízení ani k jejich zástupcům, neboť nikoho z nich nezná. Stejně tak nemá žádný poměr k projednávané věci. Dále uvedl, že se nepodílel na

projednávání ani rozhodování předmětné věci v předchozím soudním řízení ani u správního orgánu.

[4] Podle § 8 odst. 1 věty první soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Podle věty druhé téhož ustanovení jsou vyloučeni též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Podle věty třetí nejsou důvodem k vyloučení soudce okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[5] Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. může účastník namítnout podjatost soudce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl, musí být zdůvodněna a musí v ní být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je podjatost dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud.

[6] Námitka byla uplatněna včas. Stěžovatel tvrdí, že se o skutečnosti, z níž podjatost dovozuje, dozvěděl dne 28. 5. 2026; námitku podal následující den, tedy ve lhůtě jednoho týdne podle § 8 odst. 5 s. ř. s. Námitka je rovněž odůvodněna a opírá se o konkrétní tvrzení. Nejvyšší správní soud ji proto věcně posoudil.

[7] Vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci představuje výjimku z ústavní zásady zákonného soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Proto k němu lze přistoupit jen výjimečně a ze závažných důvodů, které mohou soudci bránit rozhodnout věc nezaujatě a spravedlivě. Subjektivní přesvědčení účastníka řízení může být podnětem ke zkoumání podjatosti, samo o sobě však nepostačuje. Rozhodné je objektivní hledisko, tedy zda existují konkrétní okolnosti, které mohou vyvolat legitimní pochybnost o nepodjatosti soudce. Srov. k tomu zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, a dále usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. Nao 150/2017-15, a ze dne 17. 6. 2015, č. j. Nao 135/2015-59.

[8] Z uvedené judikatury vyplývá, že při posuzování podjatosti je třeba rozlišovat subjektivní a objektivní stránku nestrannosti. Subjektivní stránka se týká vnitřního vztahu soudce k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům; objektivní stránka se zaměřuje na existenci skutečností navenek způsobilých založit legitimní pochybnost o nezaujatém rozhodování. Nestačí proto obecná domněnka o možné profesní či kolegiální vazbě, nýbrž je třeba zkoumat konkrétní okolnosti, jejich povahu a intenzitu. Požadavek, aby vztah soudce dosahoval určité povahy a intenzity, plyne též z usnesení zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2018, č. j. Nao 63/2018-43.

[9] Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, že soudci v průběhu své profesní kariéry přirozeně navazují standardní profesní a kolegiální vztahy. Vztah, který nepřekračuje rámec běžné profesionální či kolegiální známosti, není bez dalších okolností objektivním důvodem pochybovat o nepodjatosti soudce. Kolegiální vztahy mohou být významné až tehdy, pokud svou povahou a intenzitou vybočí z obvyklého pracovního rámce. K tomu srov. usnesení tohoto soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. Nao 41/2013-56, a ze dne 14. 8. 2025, č. j. Nao 101/2025-51, odst. [11] až [13].

pokračování

[10] Pro nyní posuzovanou věc je podstatný též závěr, že samotná skutečnost, že soudce vyššího soudu rozhoduje o věci vzešlé od soudu nižšího stupně, u něhož v minulosti působil, důvod podjatosti nezakládá. Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. je soudce v takové situaci vyloučen tehdy, pokud se podílel na projednávání nebo rozhodování téže věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Tento závěr je výslovně formulován v usnesení č. j. Nao 41/2013-56, které současně zdůrazňuje potřebu zachování funkčnosti soudu a zákaz *denegationis iustitiae*.

[11] Stěžovatel netvrdí, že by se Mgr. David Hipšr podílel na projednávání nebo rozhodování věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 3 A 7/2026, ani že by se podílel na předcházejícím správním řízení. Taková skutečnost nevyplývá ani ze spisu. Dotčený soudce naopak výslovně uvedl, že se na projednávání ani rozhodování této věci v předchozím soudním řízení ani u správního orgánu nepodílel.

[12] Jediným tvrzeným důvodem podjatosti je tedy někdejší souběžné působení Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Ludmily Sandnerové na správním úseku městského soudu v letech 2003 až 2009. Tato skutečnost sama o sobě nezakládá poměr soudce Mgr. Davida Hipšra k projednávané věci ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s. Přezkoumávaným předmětem řízení o kasační stížnosti je zákonnost rozhodnutí městského soudu, nikoli osobní či profesní hodnocení jeho předsedkyně senátu. Aby dřívější kolegiální vztah mohl vyvolat důvodné pochybnosti o nepodjatosti, musel by být tvrzen a alespoň v základních rysech doložen jako vztah nadstandardní či jinak mimořádný. Stěžovatel však žádné takové konkrétní okolnosti neuvádí.

[13] Ze samotného faktu, že dva soudci v minulosti po určitou dobu působili na témže správním úseku téhož soudu, nelze bez dalšího dovodit, že by soudce Nejvyššího správního soudu nebyl schopen nestranně posoudit kasační námitky směřující proti rozhodnutí senátu, v němž jedna z jeho dřívějších kolegyn působila jako předsedkyně senátu. Opačný závěr by vedl k nepřiměřeně širokému pojetí podjatosti, které by u soudců vyšších soudů fakticky zpochybňovalo možnost rozhodovat řadu věcí pocházejících od soudů, u nichž v minulosti působili. Takový výklad by nebyl slučitelný ani se zásadou zákonného soudce, ani s požadavkem funkčnosti soudní soustavy.

[14] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel zdůrazňuje společný výkon soudcovské činnosti na správním úseku téhož soudu, nikoli pouhé působení zaměstnanců na různých úsecích. Ani tato okolnost však na výše uvedeném závěru nic nemění. Pracovní a kolegiální kontakty mezi soudci téhož odborného úseku jsou běžnou součástí výkonu soudcovské funkce.

[15] Subjektivní stránka podjatosti rovněž zjištěna nebyla. Mgr. David Hipšr výslovně uvedl, že nemá žádný poměr k projednávané věci, účastníkům ani jejich zástupcům a že nikoho z účastníků ani jejich zástupců nezná. Ze spisu ani z obsahu námítky nevyplývá opak. Nejvyšší správní soud proto neshledal ani subjektivní, ani objektivní okolnosti, které by odůvodňovaly závěr o vyloučení tohoto soudce.

[16] Lze tedy uzavřít, že stěžovatelem tvrzené někdejší souběžné působení Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Ludmily Sandnerové na správním úseku městského soudu představuje

nanejvýš běžnou profesní a kolegiální známost z minulosti. Bez dalších konkrétních okolností dostatečné intenzity není způsobilé vyvolat objektivně odůvodněnou pochybnost o nepodjatosti soudce. Nejde ani o zákonný důvod vyloučení spočívající v předchozí účasti soudce na projednávání nebo rozhodování téže věci.

[17] Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že soudce Nejvyššího správního soudu Mgr. David Hipšr není vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci vedené pod sp. zn. 7 As 99/2026.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2026

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu